

words
words without boundaries

ปริศนาแห่งหน้าปัดทั้งเจ็ด

The Seven Dials Mystery

อกาธา คริสตี้

เขียน

ซีดซัน จินดาอนันต์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“แต่ในโลกนี้มีเรื่องน่าตื่นเต้นมากมาย เลดีโกลีน
คนเรา โดยเฉพาะคนหนุ่มสาว ชอบอ่านเรื่องราวพรรคั่น
และพวกเขาชื่นชอบลงมือทำจริงๆ ยิ่งกว่า”

- อกาธา คริสตี้

คำนำสำนักพิมพ์

การผจญภัยมักเริ่มต้นด้วยเหตุการณ์ธรรมดาๆ และปริศนาก็มักมีที่มา
จากเรื่อง (ที่ดู) ไม่เป็นเรื่อง...

ปริศนาแห่งหน้าปัดทั้งเจ็ด คือผลงานสแตนด์อโลนที่ได้ชื่อว่าดีที่สุด
เล่มหนึ่งของอากาธา คริสตี้ นิยายเรื่องนี้จะพาคุณไปพบกับเรื่องราวการไขคดี
อันแสนจืดจาง ว่าด้วยการกลั่นแกล้งที่กลับตาลปัตร สมาคมลับหาตัวจับ
ไม่ได้ ปฏิบัติการเสี่ยงตาย และการหักหลังอันแสนแนบเนียน

การผจญภัยทั้งหมดนี้ เริ่มจากเสียงนาฬิกาเบตเรอที่ดังลั่นคฤหาสน์
เพื่อปลุกจอมขี้เซาคนหนึ่งในกลุ่มเพื่อน โซครายหน้อยก็ตรงที่เสียงซึ่งหวังปลุก
ให้คนตื่นกลับไม่อาจเรียกคืนชีวิตเขาที่หลับไหลไปตลอดกาล และปริศนา
ชวนปวดหัวก็ตามต่อมา เมื่อสถานที่เกิดเหตุมีนาฬิกาปลุกหายไปหนึ่งเรือน
แต่ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งนี้หมายถึงอะไร มันเป็นเพียงการเล่นตลก หรือคืออีก
หนึ่งเงื่อนงำที่กำลังล่อลวงทุกคนเข้าไปติดกับโดยไม่รู้ตัวกันแน่

คำเตือน...ปริศนาครั้งนี้แสนซับซ้อน และผู้แสวงหาคำตอบอาจต้อง
พบจุดจบที่ไม่มีใครคาดคิด

แต่หากคุณพร้อมเสี่ยง ก็ขอให้สนุกไปกับการผจญภัยและเกมปริศนาลวง!

ทดลองอ่าน

บทที่ 1

ว่าด้วยการตื่นเช้า

จิมมี เทซีเจอร์ เด็กหนุ่มท่าที่เป็นมิตร กำลังวิ่งลงบันไดกว้างที่ซิมนีส์มาที่ละสองขั้น เขารับร้อนลงบันไดจนชนเข้ากับเทรดเวลล์ พ่อบ้านร่างใหญ่ ขณะที่ฝ่ายหลังกำลังเดินมาจากอีกฟากของห้องโถงพร้อมกับถือถ้วยกาแฟร้อนสดใหม่ในมือ โชคดีที่เทรดเวลล์ควบคุมสติได้อย่างดีเยี่ยมและแคล่วคล่องว่องไวเป็นเลิศ จึงไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ

“โทษที” จิมมีกล่าวขอโทษ “นี่ เทรดเวลล์ ผมลงมาเป็นคนสุดท้ายหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ คุณเวดยังไม่ลงมาเลย”

“ดี” จิมมีพูด แล้วเดินเข้าห้องอาหารไป

ห้องนั้นว่างเปล่าถ้าไม่นับสตรีเจ้าของบ้าน และสายตาดำหนาของเธอก็ทำให้จิมมีรู้สึกอึดอัด เหมือนที่รู้สึกเป็นประจำเวลาสบตาปลาค็อดซึ่งนอนตายอยู่บนแผงปลาของชาวประมง แต่ให้ตายสิ ผู้หญิงคนนั้นมองเขาแบบนี้ทำไมก็แค่เขาไม่ได้ลงมาตอนเก้าโมงครึ่งเบ๊าะๆ เวลามาพักผ่อนในบ้านชนบทเท่านั้นเอง หรือถ้าจะพูดให้ชัดคือ ตอนนั้นลิบเอ็ดโมงลิบห้านาทีแล้ว ซึ่งอาจจะสายเกินไปหน่อย แต่ถึงอย่างนั้น -

“เกรงว่าผมจะสายไปหน่อย เลดีคูต มีอะไรหรือ”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอก” เลดีคูตพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

อันที่จริงแล้ว เธอจะกังวลอย่างหนักเวลามีคนลงมารับประทานมือเข้าสาย ว่ากันตรงๆ คือ สิบปีแรกในชีวิตคู่ของเธอ เซอร์ออสวอลด์ คูด (ซึ่งสมัยนั้นยังใช้ค่านำหน้าเป็น “คุณ” ธรรมดา) จะโวยวายใหญ่โตถ้าอาหารมือเข้าของเขาช้ากว่าแปดโมงไปสักครึ่งนาที เล็ดคูดจึงติดนิสัยมองความไม่ตรงต่อเวลาเป็นบาปหนักซึ่งไม่สมควรได้รับการอภัยอย่างที่สุด และนิสัยคนเราก็แก้ได้ยากเสียด้วย อีกอย่าง เธอยังเป็นผู้หญิงที่เอาจริงเอาจัง และมีกอดตามตัวเองไม่ได้ว่า คนหนุ่มสาวพวกนี้จะไปทำอะไรๆ ให้โลกได้ ถ้าไม่ตื่นแต่เช้า ก็อย่างที่เซอร์ออสวอลด์พูดกับนักข่าวและคนอื่นๆ อยู่เป็นประจำนั่นแหละว่า “ความสำเร็จทั้งหมดของผมขอยกให้กับนิสัยตื่นเช้า การใช้ชีวิตอย่างตระหนี่ และนิสัยการทำอะไรเป็นระเบียบแบบแผน”

เล็ดคูดเป็นหญิงร่างใหญ่ หน้าตาคมสันในแบบที่ดูเศร้าสร้อย เธอมีดวงตาโศกและน้ำเสียงทุ้มต่ำ ศิลปินที่มองเห็นนางแบบเพื่อวาดภาพ “เรเซล โศกเศร้าอาลัยลูกๆ” คงจะต้องเข้าไปทักเล็ดคูดอย่างตืออกดีใจแน่ๆ หรือถ้าเป็นละครประโลมโลก เธอก็น่าจะเล่นได้ดีอีกเหมือนกันในบทบาทที่ต้องเดินโซซัดโซเซฝ่าหิมะตก ในฐานะภรรยาของผู้ร้ายซึ่งโดนทำร้ายอย่างหนัก

ท่าทางเธอราวกับมีเรื่องเศร้าร้ายแรงบางอย่างในชีวิตที่เก็บไว้เป็นความลับ แต่ถ้าจะพูดกันจริงๆ แล้ว เล็ดคูดไม่เคยมีเรื่องเดือดร้อนอะไรในชีวิตทั้งนั้น เว้นเสียก็แต่เรื่องความสำเร็จอย่างก้าวกระโดดของเซอร์ออสวอลด์ สมัยสาวๆ เธอเคยเป็นคนแก่นกล้ำรำเริง เธอหลงรักออสวอลด์ คูด ชายหนุ่มผู้แสนหะเยอหะยานซึ่งอยู่ในร้านจักรเย็บผ้าร้านอุปกรณ์ช่างของพ่อเธอ ทั้งคู่ใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุข ตอนแรกก็เช่าห้องอยู่แค่สองห้อง จากนั้นก็ย้ายไปอยู่บ้านหลังน้อย แล้วตามมาด้วยบ้านหลังใหญ่ขึ้น จากนั้นก็มีบ้านซึ่งมีขนาดใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ ตามมาอีกหลายหลัง แต่ก็จะอยู่ในระยะไม่ไกลจาก “ที่ทำงาน” มาโดยตลอด จนถึงตอนนี้เซอร์ออสวอลด์มาถึงจุดที่เป็นคนใหญ่คนโต ชนิดที่ว่าตัวเขากับ “ที่ทำงาน” ไม่ต้องพึ่งพากันอีกต่อไปแล้ว และเขาก็ให้ความสำคัญไปกับการเช่าคฤหาสน์หลังใหญ่ที่สุดและหรูหราที่สุด ซึ่งมีอยู่ทั่วอังกฤษ ซิมนีส์เป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และเมื่อเซอร์ออสวอลด์สามารถเช่าสถานที่นี้มาเป็นเวลาสองปีจากมาร์ควิสแห่งเคเทอร์รั่ม

เขาก็รู้สึกว่ามันตัวเองได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของความทะเยอทะยานแล้ว

เลดี้คูตไม่ได้ยินดีกับเรื่องนี้สัก เธอเป็นหญิงอ้างว้าง การผ่อนคลายหลัก ๆ ของเธอในช่วงต้นชีวิตก็คือการได้พูดคุยกับ “สาว ๆ” แม้เมื่อ “สาว ๆ” มีจำนวนคุณสาม การพูดคุยกับคนรับใช้ในบ้านก็ยังเป็นความบันเทิงหลักในแต่ละวันของเลดี้คูต บัดนี้เธอมีสาวใช้เป็นโขยง พ่อบ้านหนึ่งคนที่เหมือนอาร์ชบิชอป คนงานชายรูปร่างสูงใหญ่หลายคน ลูกมือสาวอีกชุดหนึ่งที่เดินสวนกันปรี๊ดปรี๊ดในครัวและห้องซักล้าง เซฟต่างชาติที่มี “อารมณณ์แปรปรวน” ผู้นำกลัว และแม่บ้านร่างมึนคนหนึ่ง ซึ่งเวลาขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจะเกิดเสียงเอี้ยต้อัดและกรอบแกรบสลับกันไป กระนั้นเลดี้คูตก็ยังเหมือนคนที่ถูกทิ้งไว้บนเกาะร้าง

ยามนี้ เธอถอนหายใจอย่างหนักหน่วงขณะเดินผ่านหน้าต่างบานสูงที่เปิดไว้และออกไปข้างนอก ทำให้จิมมี เทซีเจอร์ โลงใจอย่างมาก และเดินไปตักไตกับเบคอนเพิ่มทันที

เลดี้คูตยืนอย่างเศร้าสร้อยอยู่ใต้ใจหนึ่งที่ขานบ้าน จากนั้นก็รวบรวมความกล้าพูดกับแมคโดนัลด์ ผู้เป็นหัวหน้าคนสวนซึ่งกำลังกวาดสายตาอันเด็ดขาดสำรวจอาณาเขตที่ตนปกครอง แมคโดนัลด์เป็นคนที่สำคัญตนและวางท่าสูงศักดิ์เมื่อเทียบกับหัวหน้าคนสวนทั้งหลาย เขารู้จักที่ทางของตัวเอง – ซึ่งคืออาณาเขตที่จะปกครอง และเขาก็ปกครอง – อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเสียด้วย

เลดี้คูตเดินเข้าไปหาเขาอย่างประหม่า

“อรุณสวัสดิ์ดี แมคโดนัลด์”

“อรุณสวัสดิ์ดีครับ คุณผู้หญิง”

เขาพูดอย่างที่หัวหน้าคนสวนควรพูด – นั่นคือพูดอย่างเศร้า ๆ แต่แฝงไว้ด้วยศักดิ์ศรี – ราวกับเป็นจักรพรรดิที่ตรัสในงานศพ

“ฉันกำลังสงสัยว่า – คินนี่เราจะเอาองุ่นท้ายฤดูพวกนั้นมากินเป็นของหวานได้ไหม”

“มันยังไม่สุกพร้อมให้เก็บครับ” แมคโดนัลด์ว่า

เขาพูดอย่างนุ่มนวลทว่าหนักแน่น

“อ้อ!” เลดี้คู้ตว่า

เธอรวบรวมความกล้า

“อ้อ! แต่เมื่อวานฉันเข้าไปที่เรือนต้นไม้ด้านในสุดแล้วก็ได้ชิมลูกหนึ่ง อร่อยมากเลยนะ”

แมคโดนัลด์มองเธอ แล้วเธอก็หน้าแดง เขาทำให้รู้สึกว่าเขาถือวิสาสะ อย่างไม่ให้อภัยไม่ได้ เห็นได้ชัดว่ามาร์เซอเนสผู้ล่องลับของลอร์ดเคเทอร์ม ไม่เคยทำอะไรนอกกรอบนอกทางอย่างการเข้าไปในเรือนต้นไม้ของตัวเองและ เต็ดดองูนกิน

“ถ้าคุณผู้หญิงสั่ง ผมก็จะตัดช่อหนึ่งส่งเข้าไปให้” แมคโดนัลด์พูด เสียงเข้ม

“โอ ขอบใจจ้ะ” เลดี้คู้ตว่า “ได้ ไว้คราวหน้าฉันจะสั่งให้เก็บนะ”

“แต่ตอนนี้ยังไม่สุกพร้อมเก็บครับ”

“นั่นสิ” เลดี้คู้ตพึมพำ “จ้ะยังไม่เก็บละกัน ปล่อยให้สุกอย่างนั้นดีกว่า”

แมคโดนัลด์ยังคงนิ่งเงียบอย่างที่ยักทำเสมอ เลดี้คู้ตรวบรวมความกล้า อีกครั้ง

“ฉันจะมาคุยเรื่องสนามที่อยู่ด้านหลังสวนกุหลาบ คือฉันอยากรู้ว่า จะเอามาใช้เป็นสนามลอนโบวล์สได้ไหม เซอร์ออสวอลด์ชอบเล่นลอนโบวล์ส มากนะ”

“แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะ” เลดี้คู้ตคิดอยู่ในใจ เธอเคยเรียนเรื่องนี้มาจาก วิชาประวัติศาสตร์อังกฤษแล้วนี่นา เซอร์ฟรานซิส เดรก กับเพื่อนอัศวิน ของเขาเล่นโบว์ลิ่งกันอยู่ไม่ใช่หรือตอนที่เห็นกองเรืออาร์มาตานั้น แน่นอน ว่านั่นเป็นกีฬาสันตนาการของหนุ่มๆ และเป็นกีฬาที่แมคโดนัลด์ไม่สามารถ หาเหตุผลมาหักท้วงได้ แต่เธอก็คาดการณโดยไม่ได้คำนึงถึงนิสัยอันโดดเด่น ของหัวหน้าคนสวนผู้แสนดีคนนี้ คนที่จะหักท้วงไปเสียทุกอย่างไม่ว่าจะแนะนำ อะไรเขา

“จะใช้เพื่อการนั้นก็คงได้ครับ” แมคโดนัลด์แบ่งรับแบ่งสู้

คำพูดนั้นแฝงน้ำเสียงไม่สั่นสนุน แต่วัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือหลอก ให้เลดี้คู้ตทำลายตัวเอง

“ถ้าหักล้างทางพงและ - เอ่อ - ตัดแต่ง - แล้วก็ - เอ่อ - อะไรทั้งหมด
นั้นนะ” เธอพูดต่ออย่างมีความหวัง

“ชาย” แมคโดนัลด์พูดซ้ำๆ “ก็ทำได้อยู่หรอก แต่ก็แปลว่าจะต้อง
เรียกตัววิลเลียมจากแปลงข้างล่างมาช่วย”

“โอ๊ะ!” เลดีคูตร้องอย่างไม่เข้าใจ คำว่า “แปลงข้างล่าง” ไม่สื่อถึงอะไร
ในความคิดเธอเลย นอกจากนึกถึงเพลงสกอตเพลงหนึ่งขึ้นมาราวๆ - แต่
ชัดเจนเลยว่าสำหรับแมคโดนัลด์ นั้นเป็นคำคัดค้านที่ไม่อาจเถียงให้ชนะได้

“ซึ่งก็จะน่าเสียดาย” แมคโดนัลด์ว่า

“อ้อ ใช่เลย” เลดีคูตรับ “คงจะน่าเสียดาย” และได้แต่สงสัยว่าทำไม
เธอถึงเออออไปด้วยอย่างจริงจังแบบนั้น

แมคโดนัลด์จ้องเธอเขม็ง

“แต่แน่นอนครับ” เขาพูด “ถ้าเป็นคำสั่ง ของคุณผู้หญิง -”

เขาพูดค้างไว้แค่นั้น แต่น้ำเสียงกลับมุ่มร้ายเกินกว่าเลดีคูตจะรับไหว
เธอยอมแพ้ทันที

“อ้อ ไม่หรอก” เลดีคูตว่า “ฉันเข้าใจว่าเธอหมายถึงอะไร แมคโดนัลด์
มะ - ไม่หรอก ให้วิลเลียมทำงานที่แปลงข้างล่างต่อไปเถอะ”

“ผมเองก็คิดอย่างนั้นครับ คุณผู้หญิง”

“จ๊ะ” เลดีคูตว่า “แน่นอนเลย”

“ผมก็คิดว่าคุณผู้หญิงจะเห็นด้วย” แมคโดนัลด์พูดต่อ

“อ้อ แน่นอนจ๊ะ” เลดีคูตพูดอีก

แมคโดนัลด์ยกมือแตะหมวกแล้วเดินจากไป

เลดีคูตถอนหายใจอย่างเศร้าๆ ขณะมองตามไป จิมมี เทชิเจอร์ ผู้กิน
ไต่กับเบคอนจนอิมแปล้แล้วก้าวออกมายืนข้างเธอที่นอกชาน เขาถอนหายใจ
ด้วยท่าทีที่ต่างจากเธอ

“เข้านี่สุดท้ายเลยนะครับ” เขาตั้งข้อสังเกต

“งั้นหรือ” เลดีคูตตอบอย่างใจลอย “อ้อ ใช่ คงจะอย่างนั้นแหละ
ฉันไม่ได้สังเกตนะ”

“คนอื่นไปไหนกันหมดล่ะครับ ไปถือเรือในทะเลสาบหรือ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้น หมายถึงถ้าพวกเขาไปที่นั่นฉันก็ไม่แปลกใจ
หรอก”

เลดี้คูดหันหลังกลับและเดินจ้ำอ้าวเข้าบ้านไปอีกครึ่งในทันใด เทรดเวลล์
กำลังสำรวจหม้อกาแฟพอดี

“โอ๊ะ ตายจริง” เลดี้คูดร้อง “นี่คุณ-คุณ-”

“เวดใช้ไหมครับ คุณผู้หญิง”

“ใช่ คุณเวด เขายังไม่ลงมาอีกหรือ”

“ยังเลยครับ คุณผู้หญิง”

“นี่ก็สายมากแล้วนะ”

“ครับ คุณผู้หญิง”

“โอ้ ตายแล้ว เขาคงจะลงมาไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง นั่นแหละ ใช้ไหม
เทรดเวลล์”

“อ้อ แน่نونครับ คุณผู้หญิง เมื่อวานตอนเช้าคุณเวดก็ลงมาลิบเอ็ด
โมงครึ่งครับ”

เลดี้คูดเหลือบมองนาฬิกา ตอนนี้ก็อีกสิบสองนาทีจะเที่ยงแล้ว คลื่น
ความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ซัดสาดใส่เธอ

“เธอนี่ไซ่ร้ายมาก ๆ เลยนะ เทรดเวลล์ ไหนจะต้องเก็บโต๊ะแล้วเตรียม
อาหารเที่ยงให้ทันปายโมงอีกนะ”

“ผมชินกับวิถีของสุภาพบุรุษหนุ่มทั้งหลายแล้วละครับ คุณผู้หญิง”

คำติเตียนนั้นยังคงสุภาพและสง่างาม แต่ก็ไม่อาจเข้าใจผิดไปได้
เหมือนเวลาพระคาร์ดินัลโรมันคาทอลิกสักรูปติเตียนชาวเติร์กหรือคนนอกคริสต
สักคนที่ทำพลาดไปโดยไม่เจตนา

เลดี้คูดหน้าแดงเป็นครั้งที่สองในเช้าวันนั้น แต่ก็โดนขัดจังหวะอย่าง
นำยินดี ประตูเปิดออก และชายหนุ่มสวมแว่นผู้มีหน้าตาจริงจั่งคนหนึ่ง
ก็ไพล่หน้าเข้ามา

“อ้อ อยู่นี่เอง เลดี้คูด เซอร์ออสวอลด์ถามหาอยู่ครับ”

“อ้อ ฉันจะไปหาเขาเดี๋ยวนี้แหละ คุณเบตแมน”

เลดี้คูดรีบออกไป

รูเพิร์ต เบตแมน ผู้เป็นเลขานุการส่วนตัวของเซอร์ออสวอลด์เดิน ออกไปอีกทาง ผ่านหน้าต่างที่จิมมี เทซีเจอร์ ยังคงพักผ่อนอยู่อย่างสบาย อารมณ์

“อรุณสวัสดิ์ พองโก” จิมมีทัก “ฉันว่าฉันต้องไปสักที ไปเอาอกเอาใจ สาว ๆ ที่ส่งเสียงสนุกสนานพวกนั้นเสียหน่อย จะมาด้วยไหม”

เบตแมนส่ายหน้าและรีบสาวเท้าไปตามระเบียบ แล้วเดินเข้าไปทาง หน้าต่างห้องสมุด จิมมียิ้มอย่างสบายใจเมื่ออีกฝ่ายเดินกลับเข้าไป เขากับ เบตแมนเคยเรียนด้วยกัน สมัยที่เบตแมนยังเป็นเด็กชายใส่แว่นหน้าตาจริงจัง และได้สมญานามว่าพองโกโดยไม่มีเหตุผลใดๆในโลก

จิมมีมาคิด ๆ ดูแล้วก็เห็นว่าพองโกเป็นคนเดิมคนเดียวกับสมัยก่อน ไม่มีผิด คำพูดที่ว่า “ชีวิตคือความจริง ชีวิตต้องจริงจัง” อาจเขียนขึ้นมา เพื่อเขาโดยเฉพาะ

จิมมีหาวและเดินทอดน่องไปยังทะเลสาบ สาว ๆ สามคนอยู่ที่นั่น - พวกเธอเป็นสาวที่พบเห็นได้ทั่วไป สองคนไว้ผมสั้นสีเข้มเท่าดั้งหู อีกคน ก็ไว้ผมทรงเดียวกันแต่เป็นสีอ่อน คนที่หัวเราะคิกคักมากที่สุด (เขาคิดว่า) ชื่อเฮเลน - และยังมีอีกคนชื่อแนนซี - ส่วนคนที่สาม เพื่อน ๆ เรียกเธอว่า ซ็อกกี้ ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง เพื่อนสองคนของเธอที่อยู่กับพวกเธอมีบิล เอเวอร์สตี และรอนนี่ เดเวอโรซ์ พวกเขาทำงานในตำแหน่งไม้ประดับ อย่างแท้จริงที่กระทรวงการต่างประเทศ

“ฮัลโหล” แนนซี (หรือเป็นไปได้ว่าเฮเลน) ร้องทัก “จิมมีนะเอง แล้ว คนนั้นอยู่ไหนล่ะ คนที่ชื่ออะไรนะ”

“นี่นายคงไม่ได้กำลังจะบอกหรือไม่ใช่ไหม” บิล เอเวอร์สตี พุด “ว่าเจอร์รี เวด ยังไม่ตื่นนะ เราต้องทำอะไรสักอย่างกับเรื่องนี้แล้วนะ”

“ถ้าเขาไม่ระวัง” รอนนี่ เดเวอโรซ์ ว่า “วันหนึ่งเขาคงพลาดมือเข้าไปเลย - พอลงมาก็จะเจอว่าเป็นมือเที่ยงหรือเวลาน้ำชาแทน”

“น่าเสียดายนะ” หญิงสาวที่เพื่อน ๆ เรียกว่าซ็อกกี้เอ่ยขึ้น “เพราะ

¹ ฤงเท้า

เรื่องนี้ทำให้เลดี้คูตเป็นกังวลมาก เธอซັกจะเหมือนแม่ไก่ที่อยากวางไข่ แต่ก็ทำไม่ได้เข้าไปทุกที แย่จังเลย”

“ไปลากเขาลงจากเตียงกันเถอะ” บิลแนะนำ “ไปกัน จิมมี่”

“เดี๋ยว! ทำอะไรที่แบบเนียนกว่านั้นดีกว่า” หญิงสาวที่ชื่อช็อกส์แนะนำแบบเนียนเป็นคำที่เธอชอบอยู่ไม่น้อย เธอใช้บ่อยมาก

“ผมไม่ใช่คนทำอะไรแบบเนียน” จิมมี่ว่า “ทำไม่เป็นหรือ”

“ฉันพรุ่งนี้เช้าเรามาเจอกันแล้วทำอะไรสักอย่างเถอะ” รอนนี่เสนอขึ้นลอยๆ “อย่างปลุกเขาตื่นตอนเจ็ดโมง เอาให้คนแตกตื่นกันทั้งบ้าน จนเทรตเวลล์ถึงกับทำหนดปลอมหลุดและกาน้ำชาร่วง เลดี้คูตตื่นตื่นตกใจจนเป็นลมในอ้อมแขนบิล – บิลเป็นคนรับน้ำหนักไป ส่วนเซอร์ออสวอลด์ก็ต้องร้อง ‘ฮ้า!’ และทำเอาราคาเหล็กขึ้นหนึ่งกับอีกเศษห้าส่วนแปดจุด ส่วนฟองโกก็ต้องระเบิดอารมณ์ด้วยการปาแว่นลงกับพื้นแล้วกระتبไปเลย”

“นายยังไม่รู้จักเจอร์รีดี” จิมมี่ว่า “ฉันกลัวพูดเลยว่าน้ำเย็นปริมาณมากอาจปลุกเขาตื่นได้ – หมายถึงถ้าลงมืออย่างรอบคอบนะนะ แต่เขาก็คงจะแค่พลิกตัวและกลับไปนอนต่ออยู่ดี”

“โอ้! เราต้องคิดหาวิธีที่แบบเนียนกว่าการใช้น้ำเย็น” ช็อกส์ว่า

“อืม จั๊นอะไรละ” รอนนี่โผล่ออกมา ซึ่งก็ไม่มีใครพร้อมให้คำตอบ

“เราน่าจะคิดหาทางกันได้นะ” บิลว่า “ใครมีความคิดอะไรดี ๆ บ้างไหม”

“ฟองโกไง” จิมมี่ร้อง “เขาอยู่ที่นั่นแล้ว กำลังรีบร้อนวิ่งวุ่นตามเคย ฟองโกมีความคิดดี ๆ เสมอ เรียกว่าเป็นโซคร้ายของเขามาตั้งแต่เด็กเลยละ ให้ฟองโกจัดการเรื่องนี้ดีกว่า”

คุณเบตแมนฟังคนโน้นพูดทีคนนี้พูดทีอย่างอดทน ท่าทางของเขาเหมือนคนที่ตั้งท่าจะหนีไปให้พ้น แล้วเขาก็เสนอทางออกโดยไม่รอช้า

“ผมขอเสนอให้ใช้นาฬิกาปลุกสักเรือน” เขาพูดอย่างรวดเร็ว “ผมเองก็ใช้อยู่เรือนหนึ่งเพราะกลัวจะหลับเพลิน ผมว่าการยกน้ำชಾಯามเข้าเข้าไปอย่างเงียบ ๆ บางทีก็ไร้ประสิทธิภาพเกินกว่าจะทำให้ใครตื่นได้”

แล้วเขาก็รีบเดินจากไป

“นาฬิกาปลุกสักเรือน” รอนนี่ส่ายหน้า “นาฬิกาปลุกหนึ่งเรือน ต้องใช้สักโหล่นั้นแหละถึงจะทำให้เจอร์รี เวด สะเทือนได้”

“งั้นก็เอาสิ ทำไมจะไม่ได้ล่ะ” บิลหน้าแดงและกระตือรือร้นขึ้นมา “รู้แล้ว เราทุกคนเข้าไปที่เมืองมาร์เก็ตเบสซิงกันเถอะ แล้วก็ซื้อนาฬิกาปลุกมาคนละเรือนไง”

เสียงหัวเราะและเสียงแสดงความเห็นดังขึ้น บิลกับรอนนี่ออกไปซัปรดมา ส่วนจิมมี่ก็ได้รับมอบหมายให้ไปสอดแนมที่ห้องอาหาร เขากลับมาอย่างรวดเร็ว

“เขาลงมาแล้วจริงๆ กำลังทำเวลาชดเชยกับที่เสียไปและรีบกินขนมปังปิ้งกับแยมอยู่ เราจะกันไม่ให้เขาไปกับเราได้ยังไง”

ทุกคนตัดสินใจว่าต้องไปคุยกับเลดี้คูตและให้เธอช่วยรั้งเขาไว้ จิมมี่กับแนนซีและเฮเลนรับหน้าที่นี้ เลดี้คูตทั้งประหลาดใจและเป็นกังวล

“จะเล่นตลกกรี คุณจะระวังตัวกันใช่ไหม หนุ่มๆ คือพวกคุณจะต้องไม่ทำเฟอร์นิเจอร์พังหรือทำลายข้าวของ หรือใช้น้ำเป็ลียงเกินไบนะ เราต้องส่งบ้านนี้คืนอาทิตย์หน้าแล้ว ฉันไม่อยากให้ลอร์ดเคเทอร์มคิดว่า—”

บิลที่เพิ่งกลับมาจากโรงรถแทรกขึ้นเพื่อรับรอง

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เลดี้คูต คือว่าบันเดิล เบรนต์ - ลูกสาวของลอร์ดเคเทอร์ม นะครับ - เป็นเพื่อนรักผม และสำหรับรายนั้น ไม่มีอะไรหยุดเธอได้ - ไม่มีเลย! เชื่อผมเถอะครับ แล้วจะว่าไปเราก็ไม่ได้จะทำอะไรเสียหายงานนี้จะทำกันเงียบๆ นะ”

“แนบเนียนด้วย” หญิงสาวที่ชื่อซ็อกส์พูด

เลดี้คูตเดินอย่างเร็วๆ อยู่นอกชาน พอดีกับที่เจอร์รัลด์ เวด โผล่ออกมาจากห้องอาหาร จิมมี่ เทชีเจอร์ เป็นชายหนุ่มหน้าอ่อนวัยและผิวขาวก็จริงแต่คงพูดได้ว่าเจอร์รัลด์ เวด นั้นขาวกว่าและใบหน้าอ่อนวัยกว่า อีกทั้งสีหน้าว่างเปล่านั้นก็ทำให้จิมมี่ดูหน้าตาฉลาดเฉลียวขึ้นมาทันที

“อรุณสวัสดิ์ครับ เลดี้คูต” เจอร์รัลด์ เวด ทัก “คนอื่นไปไหนกันหมดหรือ”

“ไปมาร์เก็ตเบสซิงกันหมดเลย” เลดี้คูตว่า

“ไปทำไมครับ”

“คงเล่นตลกอะไรสักอย่างนะ” เลดี้คูตพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำแฝงแววโศก

“เล่นตลกกันแต่เข้าขนาดนี้เชียว” คุณเวดว่า

“ก็ไม่เข้าเท่าไรแล้วนะ” เลดี้คูตเน้นเสียง

“ผมคงจะลงมาสายไปหน่อย” คุณเวดพูดตรงๆ “เรื่องนี้ก็แปลกจริงๆ นะ ไม่ว่าจะไปพักที่ไหน ผมเป็นต้องลงมาคนสุดท้ายทุกที”

“แปลกมากๆ” เลดี้คูตว่า

“ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน” คุณเวดพูดพลางใช้ความคิด “แน่นอนเลยจะให้ผมนึกยังไงก็นึกไม่ออก”

“คุณก็แค่ลุกจากเตียง ดีไหม” เลดี้คูตแนะนำ

“อ้อ!” คุณเวดร้อง ความเรียบง่ายของทางออกนั้นดูเหมือนจะทำให้เขารู้

เลดี้คูตพูดต่ออย่างจริงจัง

“ฉันได้ยินเซอร์ออสวอลด์พูดหลายต่อหลายครั้งว่า ไม่มีอะไรที่จะทำให้คนหนุ่มประสบความสำเร็จในโลกได้เหมือนการมีนิสัยตรงต่อเวลาอีกแล้ว”

“อ้อ ผมรู้” คุณเวดว่า “ผมต้องตรงเวลาแน่ถ้าอยู่ในเมือง คือผมต้องไปถึงกระทรวงการต่างประเทศเจ้าเท่านั้นไม่เกินสิบเอ็ดโมงนะ คุณต้องไม่คิดว่าผมเป็นคนเฉื่อยและอยู่ตลอดเวลาเนะ เลดี้คูต ว่าแต่ดอกไม้พวกนั้นที่อยู่ตรงแปลงข้างล่างนั้นนะ สวยสุดยอดไปเลยนะ ผมจำชื่อไม่ได้ แต่ที่บ้านเราก็มียี่ - เจ้าดอกไม้ม่วงอ่อนอะไรสักอย่างนั้นแหละ น้องสาวผมบ้าทำสวนมาก”

เลดี้คูตหันเหความสนใจมาที่เรื่องนี้ทันที ความรู้สึกผิวดาบขึ้นในใจเธอ

“คนสวนของคุณเป็นคนยังไง”

“อ้อ มีแค่คนเดียว รู้สึกว่าจะแก่แล้วนะ เขาไม่รู้อะไรมาหรอก แต่ก็ทำตามที่เราสั่ง นั่นก็ยอดเยี่ยมแล้วใช้ไหมล่ะ”

เลดี้คูตตอบว่าเธอเห็นด้วยตามนั้นโดยใช้น้ำเสียงที่แสดงความรู้สึกลึกซึ้ง นั่นเป็นน้ำเสียงที่มีคุณประโยชน์ต่อเธออย่างมากในฐานะนักแสดงที่สามารถสื่ออารมณ์อันหลากหลาย พวกเขาเริ่มแลกเปลี่ยนความเห็นกัน

เกี่ยวกับความร้ายกาจของคนสวน

ในระหว่างนั้นการเดินทางก็เป็นไปด้วยดี ศูนย์การค้าสำคัญของมาร์เก็ต
เบลซิงโดนชาวคณะบุกเข้าไปถามหาหาฬิกาปลุกอย่างกะทันหัน จนเจ้าของ
กิจการรุงงไม่เบา

“ถ้าบ้านเดิลอยู่ที่นั่นด้วยก็ดีสิ” บิลพิมพ์ “นายรู้จักเธอใช่ไหม จิมมี
ไอ้ นายต้องชอบเธอแน่ เธอเป็นผู้หญิงที่ยอดเยี่ยม – เป็นคนจิตใจกว้างขวาง
จริง ๆ – และชอบบอกเลเยนะ เธอมีสมองด้วย นายรู้จักเธอใช่ไหม รอนนี่”

รอนนี่ลั่นศิริระ

“ไม่รู้จักระบบเดิลหรือสิ ไปมุดหัวอยู่ที่ไหนมา เธอโดดเด้นจะตาย”

“ทำอะไรให้แบบเนียนหน่อยสิ บิล” ซีออล์ว่า “หยุดพูดไปเรื่องถึง
เพื่อนผู้หญิงของคุณแล้วเข้าเรื่องเสียทีเถอะ”

คุณเมอร์กาทรอยด์ เจ้าของร้านเมอร์กาทรอยด์ส เอ่ยอย่างแคล่วคล่อง

“ถ้าผมจะขออนุญาตแนะนำนะครับ คุณผู้หญิง คงต้องขอบอกว่า –
อย่าเลือกเรือนที่ราคา 7.11 ปอนด์เลย มันเป็นนาฬิกาที่ต้อยทรอก – คือว่าผม
ไม่ได้ด้อยค่านะ แต่แน่นอนว่าก็ขอแนะนำให้เลือกแบบที่ราคา 10.6 ปอนด์
ดีกว่า จ่ายเพิ่มอีกหน่อยแต่คุ้มค่า แบบนั้นไว้ใจได้นะ เข้าใจนะครับ ผม
ไม่อยากให้คุณต้องมาพูดทีหลังว่า –”

ทุกคนเห็นได้ชัดว่าต้องหยุดปากคุณเมอร์กาทรอยด์ให้เหมือนปิดก๊อก

“เราไม่ได้ต้องการนาฬิกาที่ไว้ใจได้” แนนชีว่า

“จะใช้แค่วันเดียนะ เท่านั้นเลย” เฮเลนพูดต่อ

“เราไม่อยากได้นาฬิกาที่ทำงานอย่างแบบเนียน” ซีออล์พูด “แค่อยาก
ได้เรือนที่เสียงดังฟังชัด”

“เราอยากได้ –” บิลเริ่มเอ่ย แต่ก็พูดไม่จบ เพราะจิมมีผู้ชื่นชอบ
เครื่องยนต์กลไกก็หาวิธีการทำงานของกลไกได้ในที่สุด แล้วตลอดเวลาห้านาที
ต่อมา ร้านก็หนวทู่ไปด้วยเสียงดังสนั่นของนาฬิกาปลุกหลายเรือน

สุดท้ายพวกเขาเลือกเรือนที่ปลุกได้อย่างดีเยี่ยมมาหกรเรือน

“จะว่าไปแล้ว” รอนนี่พูดอย่างใจกว้าง “ฉันจะซื้อแทนพองโกเรือนหนึ่ง
ด้วย เขาเป็นเจ้าของความคิดแท้ๆ คงน่าเสียดายถ้าเขาไม่มีส่วนร่วม ต้องมี

ตัวแทนเขาในบรรดาหน้าพิกาที่จะปรากฏโฉมสิ”

“ใช่เลย” บิลพูด “และนั่นก็จะซื้อเพิ่มอีกเรือนแทนเลดี้คูต ยิ่งเยอะยิ่งสนุกไง และเธอก็กำลังเจองานยากเสียด้วย ป่านนี้น่าจะเบื่ोजेरรี่เต็มทีแล้ว”

ที่จริงในนาที่นี้ เลดี้คูตกำลังเล่าเรื่องเกี่ยวกับแมคโดนัลด์และลูกพีชหวานอร่อยอย่างละเอียดยืดยาว แล้วเธอก็กำลังสนุกสนานมากทีเดียว

ทุกคนได้รับหน้าพิกาและจ่ายเงินกันเสร็จสรรพ คุณเมอร์กาทรอยด์มองรถที่ขับออกไปด้วยความรู้สึกประหลาดใจ คนหนุ่มสาวชนชั้นสูงสมัยนี้มีชีวิตชีวาดีจริง มีชีวิตชีวามากทีเดียว แต่กลับเข้าใจไม่ง่ายเลยสักนิด เขาหันไปต้อนรับภรรยาของวิศวกรคนหนึ่งอย่างโล่งใจ เธอต้องการกาน้ำชาแบบใหม่ที่ไม่มีน้ำหยดเลอะเทอะ

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

เกี่ยวกับนาฬิกาปลุก

“ก๊นนี่ เราจะวางไว้ตรงไหนดี”

มือต่ำจับลงแล้ว เลดี้คูตได้รับมอบหมายหน้าที่อีกครั้ง แต่เซอร์ออสวอลด์มาช่วยไว้ทันอย่างไม่ว่าคิดด้วยการแนะนำให้เล่นไพบริดจ์ - ซึ่งจะเรียกว่าแนะนำก็คงไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เพียงแค่เซอร์ออสวอลด์ในฐานะหนึ่งใน “ผู้นำวงการอุตสาหกรรม” (ติดอันดับ 7 ในบทความชุดที่ 1) แสดงความชื่นชอบต่อสิ่งใด ผู้คนรอบข้างก็จะรีบปรับเปลี่ยนตัวเองตามความประสงค์ของชายผู้ทรงอิทธิพลคนนี้

รูเพิร์ต เบตแมน และเซอร์ออสวอลด์จับคู่กันแข่งกับเลดี้คูตผู้คู่กับเจอร์ลัด เวด ซึ่งเป็นการจับคู่ที่ทุกคนพอใจมาก เซอร์ออสวอลด์เล่นไพบริดจ์ได้ดีอย่างยิ่งเหมือนกับเวลาทำสิ่งอื่นๆ นั่นแหละ และเขาก็ชอบคู่เล่นที่มีฝีมือทัดเทียม เบตแมนเป็นนักเล่นไพบริดจ์ผู้มีฝีมือพอๆ กับการเป็นเลขานุการ ทั้งเขาและเซอร์ออสวอลด์จดจ่ออยู่แต่กับไพ่ในมือ จะมีก็เพียงส่งเสียงสั้นๆ ห้วนๆ “สองโนทรัมป์” “ดับเบิล” “สามโพดำ” ส่วนเลดี้คูตกับเจอร์ลัด เวดนั้นเป็นกันเองและชอบเถลไถลออกนอกเรื่อง และชายหนุ่มก็อดไม่ได้ที่จะพูดสรุปแต่ละมือ “ให้ตายสิ คูชา ตอนนี้คุณเล่นได้เยี่ยมมาก” ด้วยน้ำเสียงชื่นชมอย่างชัดเจน ซึ่งทำให้เลดี้คูตรู้สึกทั้งแปลกใหม่และได้รับการปลอบประโลมอย่างยิ่ง แถมพวกเขายังได้ไพ่ที่ดีมากอีกด้วย

คนอื่น ๆ น่าจะตื่นรำไปกับเพลงจากวิทยุอยู่ในห้องตื่นรำใหญ่ แต่ความจริงแล้วพวกเขาจับกลุ่มกันแถวประตูห้องนอนของเจอร์ลด์ เวด และบรรยายภาคก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะคิกคักกับเสียงเข้มนาฬิกาเดินดังสนั่น

“วางเรียงแถวใต้เตียงเลย” จิมมีเสนอเพื่อตอบคำถามของบิล

“แล้วจะตั้งไว้ที่เท่าไรดี หมายถึงกี่โมงนะ เอาให้เหมือนกันหมดเลย จะได้ตั้งพร้อมกันทีเดียว หรือจะตั้งเวลาห่างกันเป็นระยะๆดี”

ประเด็นนี้เป็นที่ถกเถียงกันอย่างร้อนแรง ฝ่ายหนึ่งเถียงว่า สำหรับคนไข้เซาระดับแชมปอย่างเจอร์รี่ เวด จำเป็นต้องให้นาฬิกาปลุกแปดเรือนส่งเสียงปลุกพร้อมกัน อีกฝ่ายเห็นแย้งไปทางสนับสนุนเรื่องเสียงที่สม่ำเสมอและยาวนาน

ท้ายที่สุดฝ่ายหลังก็ชนะ โดยจะตั้งนาฬิกาให้ดังต่อๆกัน เริ่มจาก 6.30 น.

“ก็หวังว่า” บิลพูดอย่างมีศีลธรรม “วิธีนี้จะให้ทเรียนกับเขาอะ”

“ดีเลย ดีเลย” ซ็อกส์พูด

ภารกิจชอนนาฬิกาเพิ่งเริ่มขึ้นเมื่อมีคนส่งเสียงเตือนทันใด

“เฮ้” จิมมีร้อง “มีคนขึ้นบันไดมา”

ความแตกตื่นบังเกิด

“ไม่เป็นไร” จิมมีว่า “พองโกนะ”

คุณเบตแมนถือโอกาสในขณะที่ตนเองเป็นดัมมี่ซึ่งไม่ได้เล่นในตานั้นขึ้นไปหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ห้อง เขาหยุดระหว่างทางและกวาดตามองสถานการณ์จากนั้นก็แสดงความเห็นออกมา เป็นความคิดเห็นเรียบง่ายแต่เข้าที่

“เขาจะได้ยินเสียงเข้มนาฬิกาตอนเข้านอนนะ”

ผู้สมรู้ร่วมคิดทั้งหลายต่างมองหน้ากัน

“ฉันบอกแล้วใช่ไหมล่ะ” จิมมีพูดด้วยน้ำเสียงนับถือ “พองโกมีสมองเสมอจริงๆ!”

แล้วคนมีสมองก็เดินผ่านไป

“ก็จริงนะ” รอนนี่ เดเวอโรซ์ ยอมรับพลางเอียงศีรษะไปข้างหนึ่ง “นาฬิกาแปดเรือนเดินพร้อมกันจะต้องส่งเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นแน่ ต่อให้เป็น

เจอร์รี่ผู้ใจง่าก็ไม่น่าจะไม่ได้ยินหรอกนะ แล้วเขาคงจะเดาได้ว่าต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลสักอย่าง”

“ฉันไม่แน่ใจว่าเขาจะเป็นอย่างนั้นนะ” จิมมี เทซีเจอร์ ว่า

“เป็นอะไร”

“เป็นคนโง่งอย่างที่พวกเราทุกคนคิดไง”

รอนนี่จ้องหน้าเขา

“เราทุกคนรู้จักเจอร์รี่ดีนี่นา”

“จริงอะไร” จิมมีว่า “บางทีฉันก็คิดนะว่า - แหม ก็ไม่น่าจะมีใครง่าได้แบบที่เจอร์รี่ทำตัวให้ใครๆ เห็นนะสิ”

ทุกคนมองเขา มีแววจริงจังบนใบหน้าของรอนนี่

“จิมมี” เขาว่า “นายก็มึนสมองเหมือนกันนี่”

“พองโกคนที่สองเลยละ” บิลพูดให้กำลังใจ

“แหม ก็แค่คิดขึ้นมาได้เอง แค่นั้นเลย” จิมมีแก้ตัว

“โอ๊ะ! ทุกคนอย่ามัวแต่พูดอะไรเนียนๆ กันอยู่แบบนี้เลย” ซ็อกส์ร้อง “เราจะทำอะไรกับนาฬิกาพวกนี้ดี”

“นั่นพองโกกลับมาอีกแล้ว ลองถามเขาดีกว่า” จิมมีแนะ

พองโกสรุปประเด็นเมื่อถูกเร่งเร้าให้ใช้สมองขบคิดเรื่องดังกล่าว

“รอนนี่เขาเข้านอนและหลับไปแล้ว จากนั้นก็ค่อยเข้าไปในห้องอย่างเงียบๆ แล้ววางนาฬิกาไว้ที่พื้น”

“เจ้าหนูพองโกพูดถูกอีกแล้ว” จิมมีว่า “พอให้สัญญาณ ทุกคนก็เข้าไปวางนาฬิกา นะ จากนั้นเราก็ลงไปข้างล่าง จะได้ไม่มีใครสงสัย”

การเล่นไปบรอดจี้ยังดำเนินต่อไป - แต่ต่างจากเดิมเล็กน้อย ตอนนี้อยู่เซอร์ออสวอลด์เล่นกับภรรยาของตน และคอยชี้ให้เธอเห็นความผิดพลาดของตัวเองระหว่างเล่นแต่ละจะมีอย่างใส่ใจ เลดี้คอยยอมรับคำตำหนิอย่างอารมณ์ดีโดยไม่ได้สนใจโยติอะไรเลย เธอยังคงทำผิดซ้ำอีก ไม่ใช่หนึ่งครั้ง แต่หลายครั้งทีเดียว

“เข้าใจแล้วค่ะ ที่รัก คุณน่ารักจังที่อุตส่าห์บอกฉัน”

แล้วเธอก็ทำผิดพลาดแบบเดิมเป๊ะต่อไป

ส่วนเจอร์ลด์ เวด ก็พูดกับพองโกเป็นระยะ ๆ ว่า

“เล่นได้ดีนี่ คู่ขา เล่นได้ดีมาก”

บิล เอเวอร์สลี กำลังคิดคำนวณอยู่กับรอนนี่ เดเวอโรซ์

“สมมติว่าเขาขึ้นนอนราวเที่ยงคืน นายคิดว่าเราน่าจะให้เวลาเขาลัก
เท่าไรดี - หนึ่งชั่วโมงไหม”

เขาหา

“แปลกดีนะ - ปกติกว่าฉันจะไปนอนได้ก็ตีสาม แต่คืนนี้ พอรู้ว่าเรา
ต้องอยู่ตึกกันสักหน่อย ฉันเลยยอมแลกทุกอย่างให้ได้เป็นเด็กดีของแม่และ
เข้านอนทันทีเลย”

ทุกคนเห็นด้วยว่ารู้สึกแบบเดียวกัน

“มาเรียที่รัก” เซอร์ออสวอลด์เสียงดังขึ้นด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย
“ผมบอกคุณซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าอย่าล้างเลเวลาคูณจะลงไปพลอก หน้าที่คุณมันฟ้อง
จนรู้กันทั้งโตะแล้ว”

เลดี้คูตมีคำตอบที่ดีมากสำหรับคำตำหนินี้ - นั่นคือในเมื่อเซอร์ออสวอลด์
เป็นดัมมี่ เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะออกความเห็นในการเล่นมือนั้น แต่เธอไม่ได้พูด
ออกไป เพียงแค่ม้อย่างใจดี โนม์ทรงอกอันใหญ่โตออกไปเหนือโตะ และ
สายตาก็จับจ้องแน่นไปยังมีมือของเจอร์ลด์ เวด ซึ่งนั่งอยู่ทางขวาของเธอ

ความกังวลของเธอคลายลงเมื่อเห็นว่าเขามีไฟควีน เธอลงไฟแจ็ก
และได้กินในรอบนั้น แล้วจึงทิ้งไฟ

“สี่ทริกกับหนึ่งรับเบอร์” เธอประกาศ “ฉันว่าฉันโชคดีมากที่ได้สี่ทริก
เมื่อกี้”

“โชคดี” เจอร์ลด์ เวด พึมพำขณะดันเก้าอี้ไปด้านหลังและเดินไป
สมทบกับคนอื่น ๆ แถวเตาผิง “เธอบอกว่าตัวเองโชคดี ต้องจับตาดูผู้หญิง
คนนั้นเสียแล้ว”

เลดี้คูตกำลังรวบรวมธนบัตรและเหรียญเงิน

“ฉันรู้ว่าตัวเองไม่ได้เล่นเก่งอะไรนัก” เธอประกาศด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ
แต่แฝงไปด้วยความพึงพอใจ “แต่ฉันโชคดีมากจริงๆ กับการเล่นเกมนี้”

“คุณไม่มีวันเป็นนักเล่นไพ่ปริตจ์ได้หรอก มาเรีย” เซอร์ออสวอลด์ว่า

“ใช่ค่ะ ที่รัก” เลดี้คูตตอบ “ฉันรู้อยู่แล้วว่าไม่มีวันเป็นได้ ก็คุณคอยบอกฉันอยู่ประจำ และฉันก็พยายามอย่างหนักจริงๆ”

“เธอพยายามจริงๆ นั่นแหละ” เจอร์ลด์ เวต พูดด้วยเสียงซอโตไวเช (แฉ่วเบา) “ไม่มีการหลอกทำอะไรเลย เธอคงจะเอาหัวขาดไหล่คุณไปแล้ว ถ้าไม่สามารถมองไฟในมือคุณด้วยวิธีอื่นนะนะ”

“ผมรู้ว่าคุณพยายาม” เซอร์ออสวอลด์ว่า “เพียงแต่คุณไม่มีสัญชาตญาณด้านการเล่นไฟเอาซะเลย”

“ฉันรู้ค่ะ ที่รัก” เลดี้คูตพูด “คุณบอกฉันอย่างนั้นตลอด และคุณติดฉันอยู่ลึบซึลลิ่งนะ ออสวอลด์”

“จริงหรอ?” เซอร์ออสวอลด์ดูประหลาดใจ

“ค่ะ หนึ่งพันเจ็ดร้อย - แปดปอนด์ กับอีกลึบซึลลิ่ง คุณให้ฉันมาแค่แปดปอนด์”

“แย่จัง” เซอร์ออสวอลด์ว่า “ผมผิดเอง”

เลดี้คูตยิ้มให้เขาเศร้าๆ และหยิบธนบัตรลึบซึลลิ่งไปอีกใบ เธอชื่นชอบในตัวสามีมาก แต่ก็ไม่ได้คิดให้เขาโกงเงินลึบซึลลิ่งของเธอ

เซอร์ออสวอลด์เดินไปที่โต๊ะด้านข้างแล้วบริการวิสกี้และโซดา เป็นเวลาเที่ยงคืนครึ่งแล้วเมื่อทุกคนกล่าววราตรีสวัสดิ์และแยกย้าย

รอนนี่ เดเวอไรซ์ ซึ่งพักอยู่ข้างห้องของเจอร์ลด์ เวต ได้รับมอบหมายให้รายงานความคืบหน้า พอดีหนึ่งลึบซึลลิ่งห้าบาท เขาก็ย่องขึ้นไปเคาะประตูห้องทุกคน ชาวคณะทั้งที่สวมชุดนอนแล้วและที่ยังแต่งตัวเต็มยศก็มารวมตัวกันพร้อมกับตุ้มเถียง ส่งเสียงหัวเราะคิกคัก และกระซิบเสียงแฉ่วๆ

“ไฟห้องเขาดับไปเมื่อยี่สิบนาทีที่แล้ว” รอนนี่รายงานด้วยเสียงกระซิบแหบๆ “นึกว่าเขาจะไม่ปิดไฟเสียแล้ว ผมเพิ่งเปิดประตูและมองเข้าไปดูเหมือนเขาจะหลับสนิทแล้วละ ทีนี้จะเอาอย่างไรต่อ”

นาฬิกาถูกนำมารวมกันอย่างจริงจังอีกครั้ง จากนั้นก็ยังมีอุปสรรคอีกอย่างตามมา

“เราพรอดพรวดเข้าไปพร้อมกันหมดไม่ได้ ไม่งั้นต้องเดินกันเป็นแถวยาวเพื่อขลุ่ยเลย ต้องให้คนหนึ่งลงมือ และคนอื่นๆ ช่วยส่งของให้จาก

ประตูกี่ได้”

การตกเตียงอย่างเผ็ดร้อนเกิดขึ้นว่าเลือกใครจึงจะเหมาะสม

หญิงสาวสามคนถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลที่ว่าพวกเธอจะหัวเราะคิกคัก ส่วนบิล เอเวอร์สตี ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลเรื่องความสูง น้ำหนัก และผีเสื้อหนัก ทั้งยังชุ่มช้ำอีกต่างหาก ซึ่งเขาปฏิเสธเรื่องหลังนี้หัวชนฝา จิมมี เทซีเจอร์ กับรอนนี่ เดเวอโรซ์ ผ่านการพิจารณาว่าน่าจะทำได้ แต่ท้ายที่สุดเสียงส่วนใหญ่ยืนยันที่จะเลือกกูเวิร์ต เบตแมน

“พองโกนี่แหละเหมาะ” จิมมีเห็นด้วย “จะว่าไป พองโกเดินเหมือนแมวอยู่นะ - เดินแบบนั้นแสมอเลย และถ้าเผื่อเจอร์รี่ตื่นขึ้นมา พองโกก็จะคิดหาเรื่องไร้สาระมาพูดกับเขาได้ ก็พวกอะไรที่ฟังเข้าท่าซึ่งจะทำให้เขาสงบอารมณ์และไม่สงสัยต่อนะ”

“อะไรที่แนบเนียน” หญิงสาวที่ชื่อช็อกส์เสนอพลางครุ่นคิด

“ใช่เลย” จิมมีว่า

พองโกทำงานได้เรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ เขาเปิดประตูห้องนอนอย่างระมัดระวังแล้วหายเข้าไปในความมืดโดยถือนาฬิกาเรือนใหญ่ที่สุดเข้าไปด้วยสองเรือน หนึ่งนาฬิกาหรือสองนาฬิกาต่อมา เขาก็ปรากฏตัวอีกครั้งที่ธรณีประตูและรับนาฬิกาไปอีกสองเรือน จากนั้นก็ทำเช่นนี้อีกสองครั้ง ในที่สุดเขาก็ไถลออกมา ทุกคนกลั่นใจ เงียบหุบฟัง และยังคงได้ยินเสียงหายใจเป็นจังหวะของเจอร์ลด์ เวด แต่มันถูกกลบฝังอยู่ภายใต้เสียงเข็มนาฬิกาปลุกแปดเรือนของคุณแมอร์กาทรอยด์ที่เดินอย่างแข็งขันราวผู้มีชัย

บทที่ 3

เรื่องตลกที่เหลวไม่เป็นท่า

“เที่ยงแล้ว” ซ็อกส์พูดอย่างสิ้นหวัง

เรื่องตลก - ในฐานะที่เป็นเรื่องตลก - ไม่ได้ดำเนินไปด้วยดีเลย แต่ นาฬิกาปลุกก็ได้ทำหน้าที่แล้ว นาฬิกาพวกนั้นดังปลุกขึ้น - อย่างแข็งขันและเอลิ้ง (กระตือรือร้น) จนยากจะมีเสียงใดกลบได้ และทำเอารอนนี่ เดเวอโรซ์ กระโดดผลุงจากเตียงด้วยความสับสนว่าวันสิ้นโลกมาถึงแล้ว ถ้าเสียงปลุกยังส่งผลกับห้องข้างๆ ได้ถึงเพียงนั้น แล้วในระยะใกล้จะเป็นอย่างไรกันนะ รอนนี่ผลุนผลันออกไปที่ทางเดินและแนบหูเข้ากับรอยแยกประตู

เขาคาดว่าจะได้ยินคำหยาบคาย - ทั้งคาดการณ์อย่างมั่นใจและคาดหวัง ด้วยสติปัญญา แต่กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย กล่าวคือเขาไม่ได้ยินสิ่งใดก็ตามที่คาดไว้ นาฬิกายังเดินเป็นปกติ - โดยเดินเสียงดังอย่างแข็งกร้าวและโกรธกรี้ยว และทันใดนั้นนาฬิกาอีกเรือนก็ดังขึ้น มันแผดเสียงดังลั่นระคายหูที่น่าจะทำให้คนหูหนวกหงุดหงิดมากที่สุดทีเดียว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่านาฬิกาทำหน้าที่ของตนอย่างซื่อสัตย์ ทุกเรือนทำได้ดี ดีกว่าที่คุณเมอร์กาทรอยด์อวดอ้างไว้เสียอีก แต่ดูเหมือนมันจะเจอคู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้ออย่างเจอร์ลด์ เวต

ชาวคณะดูท่าจะหมดหวังกันแล้วกับเรื่องนี้

“ไอ้หนุ่มนี่ไม่ใช่มนุษย์” จิมมี เทซิเจอร์ กัดฟันพูด

“คงคิดว่าได้ยินเสียงโทรศัพท์แว่วมาไกลๆ แล้วก็พลิกตัวและหลับต่อ”
เฮเลน (หรือเป็นไปได้อาเนซี) แนะ

“ผมรู้สึกว่าเป็นเรื่องนี่ไม่ปกติเอามากๆ นะ” รูเพิร์ต เบตแมน พูดอย่าง
จริงจัง “ผมว่าเขาควรไปหาหมอ”

“อาจเป็นโรคอะไรสักอย่างเกี่ยวกับแก้วหูก็ได้” บิลแนะด้วยความหวัง
“นี่ ถ้าถามฉันนะ” ซ็อกส์เอ่ยขึ้น “ฉันว่าเขาหลอกเรา นาฬิกาปลุก
ต้องทำให้เขาตื่นอยู่แล้ว แต่เขาอยากให้เราเสียหน้า เลยแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน
อะไรเลย”

ทุกคนมองซ็อกส์อย่างนับถือและชื่นชม

“ก็เป็นไปได้อยู่” บิลว่า

“เรื่องของเรื่องคือเขาทำได้แบบเนียนดีนั่นแหละ” ซ็อกส์ว่า “เดี๋ยวก็รู้
เขาจะลงมากินมือเช้าวันนี้สายเป็นพิเศษ – เพื่อแสดงให้เห็น”

และเพราะตอนนี้เซ็มนาฬิกาซ็อกส์บอกเวลาเลยเที่ยงไปหลายนาทีแล้ว
ทุกคนจึงเห็นพ้องว่าทฤษฎีของซ็อกส์นั้นถูกต้อง มีเพียงรอนนี่ เดเวอโรซ์
ที่ไม่เห็นด้วย

“คุณลืมไปแล้วสิ ผมอยู่หน้าประตูตอนที่นาฬิกาปลุกเรอแรกดัง
ไม่ว่าหลังจากนั้นเจอร์รี่จะตัดสินใจทำอะไร นาฬิกาเรอแรกจะต้องทำให้เขา
ตกใจอยู่ดี เขาน่าจะหลุดออกมาบ้าง คุณวางมันไว้ที่ไหนนะ พองโก”

“บนโต๊ะตัวเล็กข้างหูเขาเลย” คุณเบตแมนว่า

“เข้าใจคิดนะ พองโก” รอนนี่ชม “ที่นั่นบอกหน่อยสิ” เขาหันไปหาบิล
“ถ้าจริงคุณภาพดีเสียงดังเริ่มส่งเสียงในรัศมีไม่กี่นิ้วจากหูนายเวลาหกโมงครึ่ง
ในตอนเช้า นายจะว่ายังไง”

“โอ้ พระเจ้า” บิลร้อง “ฉันคงจะพูดว่า—” เขาชะงัก

“ใช่เลย ก็ต้องพูดแบบนั้นอยู่แล้วสิ” รอนนี่ว่า “ฉันก็เหมือนกัน
ใครๆ ก็คงเหมือนกันทั้งนั้น เรียกได้ว่าเป็นธรรมชาติของมนุษย์นะ แต่นี่กลับ
ไม่เป็นเช่นนั้น ฉันเลยจะบอกว่าพองโกพูดถูก – ถูกตามเคยนั่นแหละ – เจอร์รี่
เหมือนจะเป็นโรคเกี่ยวกับแก้วหูนะ”

“ตอนนี้เที่ยงยี่สิบนาทีแล้ว” หญิงสาวสักคนเอ่ยขึ้นอย่างเศร้าใจ

“ฉันว่า” จิมมีพูดซ้ำๆ “แบบนี้ดูเกินไปหน่อยหรือเปล่า คือจะว่าเป็นเรื่องตลกก็ใช้อยู่ แต่นี่มันมากไปหน่อย ทำแบบนี้กับสามีภรรยาคุณก็ออกจะแรงเกินนะ”

บิลมองเขา

“นายกำลังจะพูดอะไร”

“คือ” จิมมีว่า “ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน – แต่แบบนี้ดูไม่เหมือนเจอร์รี่เลย” เขารู้สึกว่าสิ่งที่ตั้งใจจะสื่อออกไปนั้นอธิบายเป็นคำพูดได้ยาก เขาไม่อยากพูดมากเกินไป แต่ถึงกระนั้น – เขาเห็นรอนนี่มองมา จู่ๆ รอนนี่ก็ตื่นตัวขึ้น

จังหวะนั่นเอง เทรดเวลล์ก็เข้ามาในห้องและมองไปรอบตัวอย่างไม่แน่ใจ

“ผมนึกว่าคุณเบตแมนอยู่ที่นั่นเสียอีก” เขาอธิบายเป็นเชิงขอโทษ

“เพิ่งเดินออกไปทางหน้าต่างเดี๋ยวนี้เอง” รอนนี่บอก “มีอะไรให้ช่วยไหม”

สายตาของเทรดเวลล์เลื่อนจากเขาไปหาจิมมี เทซีเจอร์ แล้วเลื่อนกลับมาอีกครั้ง แล้วชายหนุ่มสองคนก็ออกจากห้องไปพร้อมเขาราวกับรู้ตัวว่าโดนคัดเลือก เทรดเวลล์ปิดประตูห้องอาหารอย่างระมัดระวังตามหลัง

“เออละ” รอนนี่เอ่ยขึ้น “มีอะไร”

“คุณเวดยังไม่ลงมาครับ ผมเลยถือวิสาสะส่งวิลเลียมขึ้นไปห้องเขา”

“แล้วไง”

“วิลเลียมวิ่งหน้าต่างตึกลงมาครับ” เทรดเวลล์หยุดพูดไป – เหมือนหยุดเพื่อเตรียมใจ “ผมเกรงว่าคุณผู้ชายท่านนั้นจะเสียชีวิตระหว่างหลับครับ”

จิมมีและรอนนี่ต่างมองหน้าเขา

“เหลวไหลน่า” รอนนี่ร้องออกมาในที่สุด “นั่น – นั่นเป็นไปไม่ได้เจอร์รี่ –” ใบหน้าเขาเปลี่ยนสีทันใด “ผม – ผมจะวิ่งขึ้นไปดู ตาวิลเลียมซื่อ บื้อ นั่นอาจจะเข้าใจผิด”

เทรดเวลล์เหยียดแขนออกมากันเขาไว้ จิมมีรู้สึกเฉยชาอย่างประหลาด และผิดปกติ เมื่อตระหนักว่าพ่อบ้านคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้แล้ว

“ไม่ต้องหรอกครับ วิลเลียมไม่ได้เข้าใจผิด ผมส่งคนไปตามหมอ คาร์ตไรต์แล้ว และในระหว่างนี้ผมถือวิสาสะถือประตูห้อง และเตรียมจะไปแจ้งเซอร์ออสวอลด์ให้ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นด้วย ตอนนี้ผมต้องไปหาตัว คุณเบตแมนก่อนนะครับ”

เทรตเวลล์รีบร้อนออกไป รอนนี่นั่งเหมื่อนคนที่กำลังช็อก

“เจอร์รี” เขาพิมพ์กำกับตัวเอง

จิมมีคิดว่าแขนเพื่อนและพาเขาเดินผ่านประตูด้านข้างออกไปยังพื้นที่ สันโดษนอกชาน จากนั้นก็ผลักเขาลงไปนั่ง

“ใจเย็น ๆ ก่อนเพื่อน” เขาพูดอย่างอ่อนโยน “อีกไม่นานก็จะได้รู้ เรื่องแล้ว”

แต่ฝ่ายนั้นกลับมองเขาอย่างสงสัย จิมมีไม่รู้เลยว่ารอนนี่เป็นเพื่อน กับเจอร์รี เวด

“เจอร์รีผู้นำสงสาร” จิมมีพูดพลางใช้ความคิด “ถ้าจะมีใครสักคน ที่ดูแข็งแรงดี ก็เป็นเขานี้แหละ”

รอนนี่พยักหน้า

“ตอนนี้เรื่องนาฬิกาอะไรนั้นดูโหดร้ายมาก” จิมมีพูดต่อ “แปลกไหมละ ทำไมเรื่องตลกถึงดูจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องเศร้าอยู่บ่อย ๆ”

เขาพูดไปเรื่อยเปื่อยเพื่อให้เวลารอนนี่ได้ควบคุมสติ อีกฝ่ายขยับตัว อย่างกระสับกระส่าย

“ฉันอยากให้หมอมาสักที ฉันอยากจะรู้—”

“รู้อะไร”

“รู้ว่าเขา - ตายเพราะอะไร”

จิมมีห่อปาก

“เกี่ยวกับหัวใจหรือเปล่า” เขาลองออกความเห็น

รอนนี่หัวเราะสั้น ๆ เหมือนจะเยาะ

“ให้ตายสิ รอนนี่” จิมมีร้อง

“ว่าไง”

จิมมีรู้สึกว่าจะคงจะพูดต่อได้ยาก

“นายคงไม่ได้หมายความว่า - นายคงไม่คิดว่า - คือมันคงไม่ได้แวบขึ้นมาในหัวนายใช่หรือเปล่า - เอ่อ คือเขาไม่ได้โดนตีหัวหรืออะไรแบบนั้นใช่ไหม เทรตเวลล์ถึงต้องลือกบประตูและทำอะไรต่างๆ นะ”

จิมมีรู้สึกว่าเขาควรได้รับคำตอบในสิ่งที่พูดไป แต่รอนนี่ยังคงมองตรงไปข้างหน้า

จิมมีส่ายหน้าและนั่งเงียบไป เขาไม่เห็นว่าจะทำอะไรได้นอกจากรอ เขาจึงรอ

แล้วเทรตเวลล์ก็เข้ามาขัดจังหวะ

“คุณหมอขอพบคุณผู้ชายสองคนในห้องสมุดครับ ถ้าคุณไม่ขัดข้องอะไร”

รอนนี่ผุดลุกขึ้น จิมมีเดินตามไป

หมอคาร์ตไรต์เป็นชายหนุ่มร่างผอมบางที่กระฉับกระเฉงและมีใบหน้าที่เฉลียวฉลาด เขาทักทายทั้งสองด้วยการพยักหน้าน้อยๆ พองโกผู้ดูเป็นหนุ่มแวนที่จริงจังกว่าที่เคยเป็นคนแนะนำพวกเขาให้รู้จักกัน

“ผมเข้าใจว่าคุณเป็นเพื่อนสนิทของคุณเวด” หมอคาร์ตไรต์พูดกับรอนนี่

“เพื่อนที่สนิทที่สุดเลยครับ”

“อืม คือเรื่องราวดูจะตรงไปตรงมาอยู่นะ แต่ก็น่าเศร้า เขาดูเป็นคนหนุ่มที่แข็งแรงทีเดียว คุณพอรู้ไหมว่าเขาติดการกินยาเพื่อบังคับให้ตัวเองหลับหรือเปล่า”

“บังคับให้ตัวเองหลับหรือ” รอนนี่จ้องหน้าเขา “เขาหลับง่ายตลอดเลยนะครับ”

“คุณไม่เคยได้ยินเขาบ่นว่านอนไม่หลับใช่ไหม”

“ไม่เคยเลย”

“อืม คดีนี้ดูค่อนข้างเรียบง่ายนะ แต่ผมเกรงว่าจะต้องมีการสอบสวนอยู่ดี”

“เขาตายยังไงครับ”

“ไม่มีอะไรต้องสงสัยมากครับ เป็นการกินยานอนหลับเกินขนาดนะ”

ยาอยู่ข้างเตียงเขา แล้วก็มิขวดน้ำกับแก้วด้วย เรื่องพวกนี้น่าเศร้ามากจริง ๆ”

จิมมีเป็นคนถามคำถามที่เขารู้สึกว่าตื้นตื้น ๆ อยู่ที่ริมฝีปากของผู้เป็นเพื่อน แต่เป็นคำถามที่อีกฝ่ายไม่อาจเอ่ยออกไปได้ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง “ไม่น่าสงสัยว่าจะมีการ - เล่นสกปรกใช้ไหม”

หมอคาร์ตไรต์จ้องเขาเขม็ง

“ทำไมถึงพูดแบบนั้น มีเหตุผลอะไรให้สงสัย”

จิมมีมองรอนนี่ ถ้ารอนนี่รู้อะไร ตอนนี่ก็เป็นเวลาที่ควรพูดแล้ว แต่รอนนี่ส่ายหน้า ซึ่งทำให้เขาประหลาดใจ

“ไม่มีเหตุผลเลย” เขาพูดอย่างชัดเจน

“แล้วเรื่องฆ่าตัวตายล่ะ - ว่าไง”

“ไม่ใช่อย่างแน่นอน”

รอนนี่แน่น้ำ แต่หมอคาร์ตไรต์กลับไม่คล้อยตามนัก

“ไม่มีปัญหาอะไรที่คุณรู้เลยหรือ อย่างปัญหาเรื่องเงิน หรือเรื่องผู้หญิง”

รอนนี่ส่ายหน้าอีกครั้ง

“ที่นั่นก็เรื่องญาติ เราต้องแจ้งให้ญาติรับรู้”

“เขามีน้องสาวคนหนึ่ง - คงต้องเรียกว่าน้องสาวไม่แท้มากกว่า อยู่ที่ตินไพรโอรี ห่างจากที่นั่นราวี่สิบไมล์ได้ เวลาไม่อยู่ในเมือง เจอร์รีก็มาอยู่กับน้องสาวนี่แหละ”

“อืม” หมอคาร์ตไรต์สงสัย “งั้นก็ต้องแจ้งให้เธอรู้”

“ผมไปเอง” รอนนี่เสนอตัว “งานนี้น่าลำบากใจ แต่ก็ต้องมีคนทำอยู่ดี” เขามองจิมมี “นายรู้จักเธอใช้ไหม”

“นิดหน่อย ฉันเคยเดินรำกับเธออยู่ครั้งหรือสองครั้งได้”

“งั้นเราจะเอารถนายไป ไม่ขัดข้องใช้ไหม ฉันทำงานนี้คนเดียว ไม่ไหวนะ”

“ไม่มีปัญหา” จิมมีรับรอง “กำลังจะเสนอนายอย่างนั้นพอดี งั้นฉันจะไปสตาร์ทเจ้ารถเพื่อนยากเตรียมไว้”

เขาดีใจที่จะมีอะไรทำ พฤติกรรมของรอนนี่ทำให้เขาสับสน ฝ่ายนั้นรู้หรือสงสัยอะไรกันนะ แล้วทำไมถึงไม่พูดเรื่องที่สงสัยกับหมอ ถ้ามีหนะ

ไม่นานสองสหายก็ออกเดินทางไปด้วยกันในรถของจิมมีโดยไม่ได้ใส่ใจ
ในเรื่องต่างๆ อย่างการจำกัดความเร็ว

“จิมมี” ในที่สุดรอนนี่ก็เอ่ยขึ้น “ฉันว่านายกำลังจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด
ที่ฉันมีเลย - ในตอนนี้ล่ะ”

“อ้อ” จิมมีว่า “ยังไงล่ะ”

รอนนี่พูดเสียงแหบห้าว

“มีอะไรที่ฉันอยากบอกนาย เรื่องที่นายควรจะรู้”

“เกี่ยวกับเจอร์รี เวด นะหรือ”

“ใช่ เกี่ยวกับเจอร์รี เวด”

จิมมีรอฟัง

“ว่าไงล่ะ” เขาเอ่ยถามในที่สุด

“ฉันไม่รู้ว่าคุณจะบอกไหม” รอนนี่ว่า

“ทำไมล่ะ”

“ฉันมีสัญญาบางอย่างผูกมัดนะสิ”

“อ้อ! ฉันบางทีถ้านายไม่บอกอาจจะดีกว่า”

เกิดความเงียบขึ้น

“แต่ฉันก็อยาก - คืออย่างนี้นะ จิมมี นายหัวดีกว่าฉัน”

“ก็น่าจะใช่อยู่” จิมมีพูดอย่างไม่ปราณี

“ไม่หรอก ฉันพูดไม่ได้” รอนนี่ตอบทันควัน

“ก็ได้” จิมมีพูด “เอาตามที่คุณพอใจแล้วกัน”

หลังจากเงียบไปนาน รอนนี่ก็เอ่ยขึ้น

“เธอมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร”

“ใคร”

“สาวคนนี่ น้องสาวของเจอร์รีนี่ล่ะ”

จิมมีเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปด้วยเหตุผล
อะไรสักอย่าง

“เธอก็ใช่ได้นะ อันที่จริง - เธอสวยเด็ดไปเลยล่ะ”

“ฉันรู้มาว่าเจอร์รีทุ่มเทให้เธอมาก เขาพูดถึงเธอบ่อยๆ”

“เธอก็อุ่มเतेให้เจอร์รี่มาก เรื่องนี้ - เรื่องนี้ต้องสะเทือนใจเธอมากแน่”

“ใช่ งานยากเลยนะ”

ทั้งสองนั่งเงียบจนไปถึงดินไพรโอรี

สาวใช้บอกพวกเขาว่าคุณลอเรนอยู่ในสวน เว้นแต่ว่าพวกเขาอยากพบ
คุณนายโคเกอร์ -

จิมมีพูดออกไปทันทีว่าพวกเขาไม่ต้องการพบคุณนายโคเกอร์

“คุณนายโคเกอร์นี่ใคร” รอนนี่ถามขณะเดินอ้อมเข้าสู่สวนที่ดูเหมือน
จะโดนทิ้งร้าง

“หญิงแก่อารมณ์ร้ายที่อยู่กับลอเรนนะ”

พวกเขาก้าวออกสู่ทางเดินปูหิน ตรงปลายทางมีหญิงสาวคนหนึ่งกับ
สุนัขสแปเนียลสีดำสองตัว เธอเป็นหญิงร่างเล็ก ผิวขาวจัด แต่งกายด้วย
เสื้อผ้าทวิตเก่าโครม ไม่ใช่หญิงสาวซึ่งรอนนี่คาดหวังว่าจะได้พบแม่แต่น้อย
และที่จริงก็ไม่ใช่แนวที่ปกติจิมมีจะสนใจเลย

เธอเดินมาตามทางเพื่อพบเขาทั้งสอง ขณะที่จับปlovakคอสุนัขตัวหนึ่งไว้
“สวัสดีค่ะ” เธอทัก “คุณคงไม่รังเกียจเอลิซาเบธนะ มันเพิ่งมีลูกนะ
เลยระแวงคนไปหมด”

เธอมีกิริยาที่เป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง และเมื่อเงยหน้าขึ้นยิ้มยิ้ม สีแดง
เรื่อราวกับกุหลาบป่าบนแก้มก็ยิ่งเข้มจัด ดวงตาของเธอเป็นสีน้ำเงินเข้ม -
ราวกับดอกคอร์นฟลาวเวอร์

แล้วจู่ๆ ดวงตาคู่นั้นก็เบิกกว้าง - เป็นเพราะความตื่นตระหนกหรือเปล่านะ
เหมือนกับว่าเธอเดาเรื่องได้

จิมมีรีบพูด

“นี่รอนนี่ เดเวอโรซ์ ครับ คุณเวด คุณต้องเคยได้ยินเจอร์รี่พูดถึงเขา
บ่อยๆ”

“อ้อ ใช่ค่ะ” เธอหันหน้ามาส่งยิ้มต้อนรับที่แสนอบอุ่นและน่ารักให้เขา
“คุณสองคนพักอยู่ที่ซิมนีส์ใช่ไหมคะ ทำไมไม่พาเจอร์รี่มาด้วยล่ะ”

“เรา - เออ - พามาไม่ได้ล่ะ” รอนนี่พูด แล้วก็หยุดแค่นั้น

อีกครั้งที่จิมมีเห็นความกลัวจุดวาบขึ้นในแววตาของเธอ

“คุณเวด” เขาว่า “ผมเกรงว่า – คือเรามีข่าวร้ายมาบอกนะ”

เธอระแวงขึ้นมาทันที

“เจอร์รีหรือคะ”

“ใช่ครับ – เจอร์รี เขา –”

เธอกระหึบเท้าด้วยอารมณ์ที่พลุ่งขึ้นทันใด

“โธ! บอกฉันมาค่ะ – บอกฉัน” เธอหันขวับไปหารอนนี่ “คุณ ต้องบอกฉัน”

จิมมีรู้สึกถึงความทึ่งหวงที่วูบขึ้นมา และในนาทีนั้นเองเขาก็รู้แน่ในสิ่งที่เคยลังเลที่จะยอมรับกับตัวเองมาจนถึงบัดนี้ เขารู้แล้วว่าทำไมเฮเลน แนนซี และซ็อกกี้จึงเป็นเพียง “สาว ๆ” สำหรับเขาและไม่มีอะไรมากกว่านั้น

เขาได้ยินเสียงรอนนี่ที่กำลังพูดอย่างเคร่งขรึมเพียงผ่าน ๆ เท่านั้น

“ครับ คุณเวด ผมจะบอกคุณ เจอร์รีตายแล้ว”

เธอเป็นคนกล้าหาญมาก เธออุทานแล้วผงะ แต่เพียงไม่นานก็ตั้งคำถามอย่างกระตือรือร้นเพื่อให้ทราบความจริง มันเกิดขึ้นได้อย่างไรเมื่อไรกัน

รอนนี่ตอบเธออย่างนุ่มนวลเท่าที่จะทำได้

“ยานอนหลับ หรือคะ เจอร์รีนี่นะ”

ความไม่เชื่อในน้ำเสียงของเธอนั้นชัดเจน จิมมีเหลือบมองเธอ เกือบจะเป็นสายตาดักเตือน เขารู้สึกในทันใดว่าลอรเรนอาจพูดมากเกินไปด้วยความไม่ประสีประสา

พอถึงตาตัวเอง เขาก็อธิบายอย่างนุ่มนวลเท่าที่ทำได้ถึงความจำเป็นที่ต้องมีการสอบสวน เธอตัวลั่น เธอปฏิเสธเมื่อพวกเขาเสนอจะพาเธอกลับไปซิมิเนียสต์ด้วย แต่อธิบายว่าจะแวะไปภายหลัง เธอมีรถยนต์สองที่นั่งของตัวเอง

“แต่ฉันอยาก – อยากอยู่คนเดียวสักพักก่อน” เธอพูดอย่างน่าสงสาร

“ผมรู้ครับ” รอนนี่พูด

“อย่างนั้นก็ได้อ” จิมมีว่า

ทั้งคู่มองเธอ รู้สึกอึดอัดและทำอะไรไม่ถูก

“ขอขอบคุณพวกคุณสองคนมากค่ะที่อุตส่าห์แวะมา”

พวกเขานั่งรถกลับในความเงียบ ราวกับต่างคนต่างเก็บกลิ่นความรู้สึกบางอย่างไว้

“ให้ตายสิ! ผู้หญิงคนนั้นเข้มแข็งจริงๆ” รอนนี่เอ่ยขึ้นครั้งหนึ่ง
จิมมีเห็นด้วย

“เจอร์รี่เป็นเพื่อนฉัน” รอนนี่ว่า “เป็นหน้าที่ฉันที่ต้องคอยดูแลเธอ”

“อ้อ! นั่นสิ แหมอยู่แล้ว”

เมื่อกลับไปถึงซิมเนียส จิมมีก็พบเลดี้คูตซุ่มรออยู่ในสภาพน้ำตานอง

“พ่อหนุ่มที่นำส่งสารคนนั้น” เธอพรวดพราด “พ่อหนุ่มที่นำส่งสารคนนั้น”

จิมมีพยายามหาถ้อยคำตอบกลับให้เหมาะสมที่สุดเท่าที่จะนึกออก

เลดี้คูตเล่ารายละเอียดยืดยาวสารพัดอย่างเกี่ยวกับการเสียชีวิตของ

เพื่อนรักหลายต่อหลายคนของเธอ จิมมีฟังไปก็แสดงความเห็นอกเห็นใจ
ไปด้วย และสุดท้ายก็ปลื้มตัวออกมาจนได้โดยไม่ต้องเสียมารยาทมาก

เขาวิ่งเหยาๆ ขึ้นบันได พอติดกับที่รอนนี่โผล่ออกมาจากห้องของ
เจอร์ราร์ด เวด ดูเหมือนเขาจะชะงักเมื่อเห็นจิมมี

“ฉันเข้าไปดูเขาณะ” เขาบอก “นายจะเข้าไปไหม”

“ไม่ดีกว่า” จิมมีตอบ เขาเป็นชายหนุ่มแข็งแรงที่มีนิสัยไม่ชอบนึกถึง
ความตาย

“ฉันว่าเพื่อนเขาทุกคนควรเข้าไปดูหน่อยนะ”

“อ้อ! งั้นหรือ” จิมมีพูด เขาสังเกตว่ารอนนี่ เดเวอโรซ์ ทำตัวแปลก
อย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้

“ใช่ เป็นการแสดงความเคารพไป”

จิมมีถอนหายใจ แต่ก็ยอมแพ้

“เอ้า! งั้นก็ได้” เขาพูดแล้วเดินผ่านเข้าไปโดยกีดกันเล็กน้อย

มีดอกไม้สีขาววางอยู่บนผ้าคลุมเตียง และห้องก็จัดไว้อย่างเป็นระเบียบ
เป็นที่เป็นที่

จิมมีเหลือบมองใบหน้านิ่งและซีดขาวนั้นอย่างตื่นๆ แวบหนึ่ง เป็นไปได้
หรือว่านั่นคือเจอร์รี่ เวด ผู้มีผิวสีชมพูราวกับเด็กน้อยคนนั้น ร่างที่นอนนิ่ง
อย่างสงบนั้นนะหรือ เขาตัวลั่น

เมื่อเขาหันกลับเพื่อออกจากห้อง สายตาก็กวาดมองไปยังชั้นเหนือ
เตาผิงแล้วก็ต้องหยุดก็อย่างประหลาดใจ นาฬิกาปลุกถูกจัดเรียงแถวอย่าง
เป็นระเบียบอยู่บนนั้น

เขารีบเดินออกมา รอนนี่รอเขาอยู่แล้ว

“ดูเขาหลับอย่างสงบมาก ช่างโศคร้ายจริงๆ” จิมมีพึมพำ

แล้วเขาก็พูดว่า

“ให้ตายเถอะ รอนนี่ ใครจัดเรียงนาฬิกาทั้งหมดเป็นแถวแบบนี้”

“ฉันจะไปรู้ได้อย่างไร คงเป็นคนรับใช้สักคนมัง”

“เรื่องแปลกก็คือ” จิมมีบอก “นาฬิกามีเจ็ดเรือน ไม่ใช่แปด มี
เรือนหนึ่งหายไป นายลั้งเกตไหม”

รอนนี่ทำเสียงที่แทบไม่ได้ยิน

“เจ็ดแทนที่จะเป็นแปด” จิมมีพูดพลางขมวดคิ้ว “สงสัยจิงว่าทำไม”

ทดลองอ่าน